

Az Imagináció, más nevén a Teremtés, a Mentalizmus, a M...

Article URL

www.asztrologia.ro/

Author

Dénes Mária

Published: April 19, 2019, 9:44 am

Dénes Albert A természettudományos tárgyakban metafizikai tárgyak vannak, amelyek megadják az emberi létet, az élet kereteit, mintegy alapját képezik egy olyan világban, amelyben vagyunk, és amelyben megnyilvánulunk. Mindeddig sem lehetett arról a tudományos kutatásban, hogy tulajdonképpen metafizikai világban merül-e fel az evilági világunkat, mert ez elsősorban kétséget keltő volt az objektív, csak a tárgyi bizonyítékokra támaszkodó tudásunknak. Most azonban - legalábbis a tudomány egyik ága - szembeállni kezdett azzal a ténnyel, hogy ez az egész lét és az élet nem annyira racionális, mint ahogy eddig véltük, és ahogy ezt még be is akarták bizonyítani a tudományon. Az újabb, a világunkra vonatkozó tudományos felfedezések, amelyek valamelyest kezdtek nyitni a metafizika irányába, tulajdonképpen nem is felfedezések, hanem a tiszta metafizikai tudásban az emberrel egyidőben ismertek. Tehát nem is felfedezések ezek világban, hanem elismerése annak, ami megvolt, megvan és meglesz az ember létezésében. A világ fogalma egyszersmind a tárgy fogalma is, mert azon nyomban, hogy bármilyen megkülönböztetést teszünk a világunkra vonatkozóan az már valami, ami határ, keret, szabály, alak, alakzat, forma, szél, tehát már egy meghatározás, amelyben a világ világ, és amely meghatározáson kívül a világ már nem világ. Utóbbi esetben csak akkor áll helyre a meghatározási keretből kilépett világunka-vesztett világunka a világunka, ha a meghatározási kereteit újra alkotjuk. Ezt juttattuk tulajdonképpen egészen idáig. A világunkat mindig keretekbe zárt világ volt. Aztán a világkeretek szélnek bizonyultak, képtelenek voltunk azokat átfogalmazni. Mintha a világunk adná a kereteket és nem a keret a világunkot. Világban így is van, és ezzel el is érkeztünk az első metafizikai, vagy más szóval egyetemes tárgyakhoz, az imagináció tárgyakhoz. Az imagináció tárgya egészen egyszerűen azt mondja ki, hogy azzal egyet, hogy mi emberek teremtett létünk vagyunk, teremtett létünk is vagyunk. Mit teremtünk? Világunkot, állapotokat, különböző jelenségek formáját. Ez tehát nem egy olyan tárgy, amely azt mondja ki, hogy mit szabad és mit nem szabad tenni. Általában a tárgyat az jut eszébe az embernek, hogy mi az, ami tilos, és mi az, ami kétféle és, hogy mindez milyen skatulyát jelent a számára. Ez a tárgy, akárcsak a többi metafizikai tárgy nem azt mondja ki, hogy mit szabad és mit nem, hanem azt mondja ki, ami van. Vagyis, hogy teremtett létünk vagyunk, mi emberek, világunkot, létet, különböző jelenségek állapotokat, megnyilvánulásokat teremtünk. Ráviden ennyi az imagináció tárgya. És most kiegészül ennek bővebb, részletesebb kifejtése. Először is a kérdés, hogy hol tartunk most? Az emberek jelentős része még mindig abban a naiv állományban, tompa kábulatban áll, hogy a világunk, az élet, az állapotok csak úgy jönnek a maguk spontán áramlásában és mintegy

keresztül folyik rajtunk, passzív befogadói látni. Az ilyen álláspontra az is kivetkezik, hogy mi semmit sem tehetünk, nem rendelkezünk az életünk felállítását, ezt úgy kapjuk valami felsőbb erőtől - ajánlatos jól viselkedni, mert ha megharagítjuk az életünket adó felsőbb hatalmat, akkor megbüntet minket és vagy elveszi tőlünk az életet, vagy olyan állapotokat mér reánk, hogy ahhoz képest még a romlás is megkönnyebbüléssé válik. Az emberiség ezen részével kapcsolatosan nincs mit félőnünk, hiszen az életünkben az emberiség ezen részével kapcsolatban nincs mit félőnünk. Ha azt mondja valaki nekik, hogy "a valóságodat Te magad teremtetted meg és Te vagy ez a felelős", akkor nagyon gyanakodva néz reánk, mintegy nem tudja eldönteni, hogy az elmúlt években megláztuk-e vagy csak egyszerre az "ékelet" szellemi szekták csoportjába helyezzen. Az emberiség ezen része az "ineptia mysteri"-ban szenvedünk. Nem tudjuk, nem is akarjuk elfogadni, hogy a valóság, a lét az élet egy kicsit tágabb, mint ahogy minket arra ösztönöz meggyőzték. Van azonban egy másik rész is az emberiségnél. Az a rész, amely tisztában van azzal, hogy van imagináció vagyis mágiá, és ezzel rendelkezik az ember, sőt ez az, amivel elsősorban rendelkezik. Ezek az emberek tudják, hogy az ember életében minden az imaginációból indul ki. Úgy azt is tudják, hogy ha el akarjuk érni a céloinkat, akkor az imaginációból kell kiindulniuk. Előszörrel sajátságos el a félőnünk a imagináció technikát, legyen az vizualizáció (belső képalkotás), vagy mantrázás (bizonyos mondatok ismétlése) vagy még sok más egyéb praktika. Tudják, hogy a siker titka a siker tárgyjal kapcsolatos pozitív kózpétalkotás, gondolkodás és az, amit a-gy akarnak, az meg is valósul, hiszen az imagináció tervnyeknek megfelelően valóban megkalkul az ember valósgteremtő képessége. Ha ezeknek mondja valaki, hogy létezik az imagináció tervny, nem mondhat semmit, hiszen azok azok, akik konkrét életükben egészen tapasztalati szinten kipróbálták ezt a tervny. Azonban - ami nagyon gyakran előfordul - metafizikai tárgyközösségük itt véget is ér, és a további, ugyancsak metafizikai tervnyek nem ismerése miatt vélekednek. Imaginációjuk által bevonzzuk magunknak azt, ami kell nekik, de nem számolnak a további kivetkezményekkel. Ás így járunk, mint aki felfedez egy új világot, amely csodás gyorsasággal rápáti az embert, és csodásan irányít -that is, azonban mikor a új világot csoda-nagy sebességgel színguld, akkor markol belőjük a gondolat, hogy félőnünk nem gondoskodtak. Úgy kivetkezményszerűen csakis a valaminek való előg drámai újtközössé állít -thatja le őket. Az ársi, tiszta, metafizikai hagyomány, az egyetemes emberi alapállás tan-társa mindig kihangsúlyozta, hogy az imaginációval csak a megtisztított tudatossággal, szellemmel lehet bízni, vagyis teremteni. Ha nem a-gy tervny, semmi más nem lesz belőle, mint fekete mágiá, még akkor is, ha az ember magasztos eszmét, idejlokat magyaráz bele. Ha már idjig eljutottunk, fontos lenne azt is megtudni, hogy mi is az imagináció? Az imagináció az emberi létnek a központi pontja. Minden ebből indul ki. Tudjuk, hogy egy ember szellemből, lélekéből és testből tevődik össze egészen egészen. Az imagináció ennek a hármasszetevadásnak a találkozásánál van jelen, de úgy hogy e három központi pontja ez képezi. Ás így is fel lehet fogni, mint egy olyan szellemi szervet, mint a fizikai-biológiai testben a szív vagy az agy. Azonban annál tágabb, mert ez -már mint az imagináció- az emberi létnek valógszerű gyökere, központi pontja, létezésének bázisa. Ezért első számú metafizikai tervny az imagináció tervny. Minden érzés, kép, gondolat, megnyilvánulás, akarat, cél stb. innen indul ki és ide tér vissza. Ez nyilván az imagináció. Mindezek mellett még sincs úgy, hogy az imagináció kéne determinálja az embert. Hiába, hogy az imagináció az ember legmólyebb létezési gyökere, központi pontja, eredete, az embernek mégis képezzet szerezhet, hogy a saját imaginációjával tudatosan bízjon, tehát, hogy ura tudjon lenni a saját imaginációjának. Ezt tan-tja meg az igazi metafizika. Tehát ebben a megvilágításban az ember tágabb, mint a saját imaginációjá, még akkor is, ha az imagináció létnek a legközpontibb helyét foglalja el. Tehát az ember imaginációjával teremt. Valósgot teremt. Állapotokat, helyzeteket, eseményeket valósg-t meg. Hogy ha tiszta lenne ez

az imagináció's másként az emberben az jelen lenne a kellő egyetemes morális-szellemi tudatosság, a metafizikai emberi alapállás, akkor semmi gond nem lenne az most egy sort sem kellene ezzel kapcsolatosan írjak. Azonban tudott dolog, vagyis tény, hogy az ember imaginációja fel van telve zavaros tartalmakkal, képzetekkel, gondolatokkal, amelyek olyan valóságokat valóság-tanak meg állandóan, amely inkább egy rémálmom valósága, mintsem a tiszta, ember, ragyogás szeretet az fény valósága. Ezt nincs is miért bizonyítani, aki nem hinné el, egy kicsit nézzen körül a világban, a környezetben az be kell látnia, hogy bizonyításra nem szorul tényről van szó. Imaginációnk zavara miatt korrupt valóságokat teremtünk, betegségeket, székségek állapotokat, gyűlöletet, tragikus történeteket vagy olyan sikereket, amelyek meggyűlölt szakadatok válnak. Az emberisége az imagináció megzavarodásában szélsőséges határhoz érkezett. Itt van az a határ, ahol az egyáltalán az embernek levő egyetemes bölzséire emlékeznünk kell. A megzavarodott imagináció pártipartipart, a tudatos személynél uralma nélkül meg a maga útján, metafizikai természet az funkciója szerint csak teremt, olyan valóságokat, amely jóval túlhaladja a rémálmot-rémet-rák kőpzeletet. Ugyebár itt is a kőpzelet. Először látszik, hogy az imagináció a tényről az, amely azt is kimondja, hogy az imagináció állandóan teremt, megszűveljék az megvizsgáljuk saját egyéni életünkben, hogy mit is teremtettünk magunknak. Amilyen állapotban, helyzetben találjuk magunkat ezen vizsgálás során, azt teremtettük. Tehát az elindulás nagyon egyszerű. Sem letezés, sem társadalom, sem a fonál, sem a szélsők nem teremtettek, s fűkötőt nem tudják megváltoztatni, azt az állapotot, amiben vagyunk. De nem teremtette helyettünk semmiféle felsőbb hatalom, legalábbis túlságosan féltetlen felsőbb hatalom. Az állapotot, amelyben találjuk magunkat, azt mi magunk teremtettük. Ha zavaros, ha tisztább, egyértelmű állapotunk van, ennek a valóságnak a léte mi magunk alkottuk meg. Ha ez tudatosul bennünk, az első lépésben is vagyunk. Mert ezzel egyúttal felelősséget is egyszerre magunkra vettünk. Ezt nem nagyon szeretik általában, mert könnyebb azt mondani, hogy a társadalom vagy a másik ember, vagy a sors okolható valamely nemkívánatos helyzet, állapot miatt. Az imagináció a tényről azzal szembesít, hogy a jelen-valóságunkat mi magunk, saját magunknak teremtettük. Azzal is szembesít, hogy ezután sem fog másképp lenni, a továbbiakban is mi leszünk saját valóságunk teremtői. Harmadszorra azzal is szembesít, hogy mi mindannyian, mint valóságunk megteremtői, nemcsak a saját egyéni valóságunkat teremtjük meg, hanem az egész emberi közösség valóságát, az ezért felelősséggel tartozunk egymásnak. Egy a legelső megteendő lépések közül az, hogy egy minél hatékonyabb imagináció's gyakorlatot találjunk, amellyel gyorsan meg tudjuk valósítani azt, amire már olyan régen vágyunk, hanem az, hogy felmárjuk, hogy eddigi életünk során milyen kőpek, vágyak, szándékok, erősek, célok, tudattalan, vagy csak részen tudatos, vagy teljesen tudatos tartalmak vezettek el idáig, ahol most éppen vagyunk a jelenünkben. Ha így járunk el, akkor lassan-lassan ki fog rajzolni az imaginációnk az eddig megtett életünk kőzötti el nem szakított kapcsolat az látni fogjuk tisztán, hogy milyen vágyunkból, milyen elképzelésünkben mi kővetkezett, mi valósult meg. Maga ez a gyakorlat nagyon egyszerű, inkább igyon tiszta vízszintes get, mintsem magasfokú szellemi tudást, ami csak nagy-nagy gondolkodás kiváltás. Imaginációját mindenki elérheti, megvizsgálhatja, tisztáthatja. Mindenki jó megnevezheti, hogy kőpzelei, akarata, szándéka, vágya hová vezette el. Mindenki lehet ilyen értelemben a saját maga metafizikusa. Nos kell is, hogy az ember mindezt tudatos-tsa magában. Az első lépések közül az tartozik tehát a tudatos-társ. Kell tudatos-tanom, hogy teremtő vagyok, aki a valóságomat, amelyben létezek előszörban magam teremttem meg. Már az imaginációja, vagyis már ember teremtője tevékenysége is hatással van az életemre, de amit elsőrendűen fontosnak kell tartanom, az az amelyért felelősséget kell vállalnom, a saját imagináció'm. Miután mindez letisztult egy emberben, tehát sikerült kialakítani a kellő tudatosságot az imaginációval kapcsolatban, azután már fel lehet tenni a kérdést, hogy mit

akarok megvalósítani további cseletem során, és hogy hogyan kell megvalósítani az imaginációt, hogy a terveim megvalósuljanak. Tehát, magával az imaginációval való szándékos művelet tudatos művelettel kell járjon. Szándékosan lehet tenni vagy nem tenni valamit, tudatosan tenni vagy nem tenni azonban más jelent. Van kétféle nézőpont tehát a szándékos és a tudatos között. Az imaginációval való műveletek, amelyek valószínűleg teremtő műveletek tudatos hozzájárulásra van szükségük. Le kell tisztáztanom, hogy mit akarok elérni, miért akarom azt elérni, ha megérem, akkor abból mi következik. Belátom, hogy az imagináció műveletek nem csak valami misztikus-varázslatos-okkult praktikák, hanem nagyon sok logikai erőt is igénybe vesznek, amit megkérlelni nem lehet. Ha az imaginációval teremteni akarok egy olyan cseleket, állapotot amelyre vagyok az amit legjobb lelkiismeretem szerint helyőnknek tartok, meg kell értenem a műveletek alapjában lévő logikát, vagy más szóval, tekintettel kell lennem a további metafizikai törvényekre is. - (Vibráció, Megfelelés, Karma, Polaritás stb. néven vagy akár más nevek alatt ismeretes egyetemes törvények.) Ma nagy kvalitásnak számít a járt, kielégítő, kényelmes, biztonságos, karmikus, karmikus, karmikus levélvezetekkel és izgalommal telített cseleket. Ez a mai ember ideje, amelyet meg akar valósítani. Egyesek azt hiszik, hogy ezt a művelettel lehet csak elérni, ezért állandóan rohannak, hogy megszerezzék, amire vágynak. Mások tudnak valamit arról, hogy a dolgok belülről kezdődnek, ezért az imaginációra szüggessé-ven ható műveletekkel segítik egyébként kielégítő törvényeiket. Még vannak olyanok-eleg sokan- akik az imaginációval semmit sem tudnak, ezek azok, akik saját cseleket passzív részvevői. Vallásba, tudományba vagy más szóval átvett nézetekbe kapaszkodnak, mert legtöbbször inkább a gondolat, hogy ők teremtők. Ha vallásos, még is vág, hogy mersz olyan kijelentést tenni, hogy teremtő vagy, amikor csak az Isten a Teremtő. A tudományba kapaszkodó cinikusan és főleg lenézően lerázza, hogy ugyan más, ké-működ meg ott a misztikus zagyvasággal, hiszen pontosan dokumentált adatokkal rendelkezik azt illetően, hogy hol tartunk most a valószínűségben! Az imagináció törvénye egyben a lehetőség és a szabadságot is jelenti. Miután tisztáztam, ezért elhatároztuk, hogy teremtőnk- hisz akár vallásos, akár tudományos magyarázatokkal akar kibővíteni valaki a teremtői felelősséget alá, a személynél cseleket, sorsát öngyis maga teremti meg- lehet még, szabadság adódik arra, hogy cseleket, sorsunkat a saját legtisztább lelkiismeretünk szerint tudjuk alakítani, irányítani, rendezni. Csak egy valószínűleg meg a Szent Ábrahámnak az az igazság, "Éljetek a lelketek szerint", vagy hogy "Léssatok egy lelketekkel". Más szóval nem. Az imagináció más kulcsa a létezés. A létezés egyben alkotás is, vagyis teremtés is. Ha megpróbálunk egy kötet, a vele kapcsolatos értelmezés által teremtődik meg az értelem, vagyis a létezés alapjában véve az értelmet teremti meg. Szoktuk mondani, "hogy nem látjuk a értelmét" valami olyan dolognak, cselekvésnek, amely hibavalósnak tűnik, vagyis amelynek nincs értelme. Képe, létezés, értelem, teremtés, valószínűleg, imagináció- ezek mind egyenrangú metafizikai szavak, amelyek állandóan kölcsönhatásban vannak bennünk. Ezek köpezik egészen cseleket, létezésünk alapjait. Ha ezek zavarosak, az egészen sors, az egészen cseleket észszavarodik, de mondhatjuk úgy, hogy maga az ember zavarodik észsze, aki aztán megélti a maga zavart, konfúz, beteg állapotait. A szellemi hagyomány nemcsak az imagináció elsődleges fontosságát tudott, hanem arról a létezésben bekövetkezett katasztrófákról is, amit bűnbűvészeknek, vagy létezésnek is neveznek. Tehát tudott és tud arról, hogy az ember imaginációjában és egy egész lényében megtéretett, csonkává, erőtlen, tehetetlen, beszennyezett vált, vagyis hogy lezuhant. Az az állapot amelyben vagyunk, tehát nem természetes, nem normális és aki azt állítja, hogy minden a rendjében van, mit sem tud az ember leglényesebb dolgai felül. Törtek, csonkák, korruptak vagyunk, de a lehetőség megvan arra, hogy megtisztítsuk, kiegyensúlyozzuk, egészítsük, egészítsük, egészítsük, egészítsük, egészítsük, egészítsük az egész metafizika erre vonatkozólag ad információt. A pszichológia ezt úgy

nevezi a maga mádján, hogy integrált szemlélyisággá kell árteljesítk, fejlesszük magunkat, a beteljesés, a teljességget kell keressük. Mindebben az ájra egységessé válsi folyamatban az imagináciánk jelenti azt az alapot, amelyet nélkülözni nem lehet. Azzá válnunk, amit az imaginációnkba, mint alapvetőm vész, kópet belehelyezünk. Ha az óp, normális, egésszeség, tiszta, já kedély, derős, szeretőm ós szeretetremóltó ember kópet sikerül, mint alapvetőm vész, lótomóst, kópet az imaginációnkba helyezni, az metafizikai természet ós mákóse szerint megvalósó-tja, realizálja e kópet, vagyis a felsorolt tulajdonságokkal rendelkező embereké fogunk válni. Tulajdonképpen ez a cél. Emberek vagyunk, de megtéretett emberek, a lókorruptiója ós egyben a saját korruptiónk, Hamvas szavával, rongóltóink által megtéret emberek ós célnünk nem is lehet más, hogy az ópsóget, az egésszeséget, a teljes ós egésszes emberi mivoltunkat helyreállítsuk. Egésszes óletünk erről szó, ha nem vettük volna ószre. A tiszta, az ási hagyományokra, a kinyilatkoztatás alapuló metafizika nélkülözhetetlen segétségg abban, hogy visszataláljunk lónyegi ánmagunkhoz. Elsőm lópsóskónt az imaginációnkra kell rájismernünk, mint saját teremtőerőnkre. Ez az imagináció tárvány. Tárvány az órt, mert akár tudomásul vesszük, akár nem, ez a bennünk levő teremtoerő állandóan mukódik, teremt, elénk (ó belénk) hozza a valóságot. További lópsóskónt vóggig kell mennünk a kóvetkezőm tárványek alapos megórtóson is. Csupán az imagináció tárványóbból nem tudjuk az egésszes megórteni ós hogy egybe tudjuk látni egésszes lótezésőnk, abban a tábbi metafizikai tárvány megismerése segé-t. Móg mielőtt továbbbbmennők a további kilenc tárvány leórásbán, fontos megjegyezni, hogy a szemlélyes megórtóson ezeknek a tárványeknek a szóletósi horoszkóp teszi lehetővé. Ágy, a tá egyetemes tárvány csak egy elmólet, egy tan lenne a tábbi kózátt, ha nem lenne egy szemlélyes lekópezósi rendszer, nevezetesen a szóletósi horoszkóp. Az asztrológiában minden tárványnek megvan a megfelelője, a szimbolikus hordozója ós a kólnbázó szóletósi horoszkópkban láthatóvá, feltárává válik, hogy az illető szemlély milyen egyetemes elvekk, lótezésósi princípiumokkal, vagyis tárványekkel kerólt problematikus kapcsolatba. Ilyenformán, amit általában megfogalmazhatunk az egyetemes tárványekről, az egésszes szemlélyes megvilágó-tóst nyer egy ember óletóben, az ember egyóni szó-nezetóvel, tulajdonságaival, szemlélyes látsáival stb. Ha most az imagináció tárványónt tartunk, valamint az asztrológiánál, tudnunk kell, hogy az imaginációhoz legkózelebb a Nap áll, de analogikus megfelelő ós van az Uránusszal is. Vógólis az imagináció ós a Nap analógiája nem egy merev megfelelő ós, hanem egy elsődleges mególetó ós, ami meg is állja a helyét. A Nap a szemlély, az egyóni ántudat, a teremtő princípium, amely egyben fony is. A szellemi arany fony, vagyis az órtelem mindent átvilágó-tó fony, a szórási princípium. Világos, tehát, hogy miórt ez feleltethető meg elsődleges az imaginációnak. De mivel nem minden mást kizáró megfelelő ós, ágy- lehet, hogy furcsán hangzik- de az egésszes szóletósi horoszkópot ágy lehet tekinteni, mint az illető ember imaginációjának tákró, annak szimbolikus ós egzakt lenyomatát, amelyből sok mindent kiolvashatunk, ha megtanuljuk ezt a nyelvet. Ha már az analógiánk, vagyis megfelelőóseknó tartunk, nem árt megjegyezni, hogy az ugyancsak ási szellemi tudomány ós szemlélyes óletgyakorlatot jelentő alkó-miában a finom-tó, a szublimáció mávelete felel meg az imagináció tárványónek. Vagyis ez áll legkózelebb ahhoz az aranyhoz, amit az alkimisták kerestek, amit keresnek. Mi is alkimisták vagyunk ós az aranyat keressük. Mint ahogy imaginációnk által akár tudatosan, akár tudattalanul teremtünk, ugyanógy alkimisták is vagyunk. Lehetetlen, hogy az embernek ne legyen állandóan valamilyen belő, lelki-szemlélyi természetó kómiái tevékenység, ez óppen olyan, hogy nincs olyan ólő ember, akinek ne lenne órkeringóse, ós vóre ásszetótelóben ne játszódnak le bizonyos biómiái folyamatok, amelyek kellene az óletben maradóshoz. A Nap óme az arany. Az

asztrológia Napja, az imagináció, a finomságszervelete és az arany szoros metafizikai összefüggésben vannak. Szellemi aranyról van szó és megnyugodhat mindenki, hogy az igazi alkimisták nem a fizikai aranyat kerestek olyan nagy lendülettel, hanem a szellemi aranyat, vagyis az érzés és szeretet által áthatott, romolhatatlan létezés helyreállítását saját lényükben és világukban. Arról is tudtak, hogy "ha felemelkedek, az egész világot magammal emelem", vagyis egész szellemi aranykeresésük nem egy egoista áldvkerés volt, vagy valamiféle okkult fantazma után való buzgó rohanás, hanem egyetemes emberi alapállásból káprvetkező tevékenység- felelősség álmagjárt és az egész emberiségért. Ezeknek a megfelelőseknek az ismeretében most már tovább léphetünk a második korszakhoz, a rezonancia korszakához, amelyet még a vibráció, vagy az affinitás korszakának is neveznek. Dönes Albert A folytatás kötetében!